

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 1 A 7/2016 - 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 1 A 7/2016 - 31, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 4. 9. 2015, č. j. KRPA-71074-81/ČJ-2011-000022, byla žalobkyni dle § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 5. 2010, č. j. CPPH-8339/ČJ-2010-004003, nově stanovena doba k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobkyně podala proti rozhodnutí, jímž jí byla nově stanovena doba k vycestování, odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. CPR-36979-2/ČJ-2015-930310-V238, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobkyně následně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, jenž ji rozsudkem ze dne 24. 3. 2016, č. j. 1 A 7/2016 - 31, zamítl. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v postupu správních orgánů neshledal pochybení. Správní orgány obou stupňů při svém rozhodování zohlednily kritéria vyplývající

z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) k posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života a náležitě je ozřejmily ve svých rozhodnutích, přičemž městský soud se s těmito závěry ztotožnil. Žalobkyně přesunula svůj rodinný život do ČR v době, kdy jí nesvědčilo žádné pobytové oprávnění. Dle městského soudu přitom v období od 21. 6. 2003 do 3. 5. 2010 měla žalobkyně dostatek prostoru, aby situaci ohledně svého pobytu v ČR řešila, což však neučinila a dobu svého nelegálního pobytu prodlužovala, byť jí muselo být zřejmé, jaké dopady do jejího rodinného života může takové počínání mít. V této souvislosti městský soud poukázal na rozhodnutí ESLP ze dne 26. 1. 1999, *Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9. 11. 2000, *Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99. Dle městského soudu se správní orgány dostatečně zabývaly jak intenzitou rodinných vazeb žalobkyně, tak i jejími společenskými a kulturními vazbami. Městský soud přitom shledal, že vazby žalobkyně k Vietnamu jsou stále patrné, neboť tam žijí její rodiče a 8 sourozenců, zatímco míra její integrace v ČR je poměrně nízká (stěžovatelka nezná český jazyk, nemá zdravotní pojištění a udržuje sociální a kulturní vazby pouze na vietnamskou komunitu). Ke zdravotnímu stavu manžela žalobkyně městský soud uvedl, že ambulantní léčba, při které její manžel dochází jednou za 3 měsíce k pravidelné kontrole a která mu nebrání v pokračování podnikání na území ČR, nepředstavuje nepřekonatelnou překážku, jež by mu bránila následovat žalobkyni do Vietnamu, kde dříve podnikal ve stejném oboru.

Městský soud následně uzavřel, že správní orgány správně vážily na straně jedné zájem státu na ochraně veřejného pořádku, který žalobkyně svým jednáním ohrožovala, a na straně druhé zásah do jejího soukromého a rodinného života, jenž by byl způsoben výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem pobytu na dobu 3 let. Dospěly přitom k závěru, že v daném případě zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně nepředstavuje překážku znemožňující její vyhoštění z území ČR na omezenou dobu. V této souvislosti městský soud neshledal porušení § 174a či § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a přisvědčil odůvodněnému závěru správních orgánů, že se v daném případě jedná o zásah přiměřený. K námitce žalobkyně, že jí byla k vycestování stanovena příliš krátká doba, jelikož se za 30 dnů nestihne důstojně rozloučit se svým manželem, městský soud podotkl, že doba k vycestování z území se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zpravidla stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů s přihlédnutím k okolnostem řešeného případu. Správními orgány stanovená doba 30 dnů do výše uvedeného rozmezí zapadá, a v tomto směru tedy nelze hovořit o nezákonnosti. Dále městský soud zdůraznil, že rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně bylo vydáno dne 4. 5. 2010 a právní moci nabylo dne 11. 5. 2010. Nyní napadeným rozhodnutím byla pouze potvrzena nová doba k vycestování stanovená správním orgánem I. stupně poté, co bylo vyhověno žádosti žalobkyně o vydání nového rozhodnutí dle § 101 písm. c) správního řádu. Dle názoru městského soudu tedy žalobkyně již měla dostatečný časový prostor k vyřizování všeho potřebného k vycestování.

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalovaného

Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, v níž namítala nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení

pokračování

a nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, neboť se městský soud řádně nevypořádal s jejími žalobními námitkami. Konkrétně stěžovatelka namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu a nedostatečné posouzení přiměřenosti rozhodnutí o stanovení doby k vycestování zejména z hlediska dopadů do jejího soukromého a rodinného života. Městský soud dle stěžovatelky pochybil při posouzení námitek směřujících proti nedostatečnému zjištění skutkového stavu a porušení zásady materiální pravdy v řízení před správními orgány (dle § 3 ve spojení s § 50 odst. 3 správního řádu), neboť nebyly zjišťovány skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky. Městský soud dle stěžovatelky dále nesprávně bagatelizoval intenzitu vztahů, které si stěžovatelka na území ČR vytvořila, a nesprávně vyhodnotil skutečnost, že manžel stěžovatelky je vážně nemocen, neboť trpí rakovinou hrtanu v pokročilém stadiu, a stěžovatelka o něj musí pečovat, což znemožňuje její vycestování z území ČR. Stěžovatelka dále namítala, že stanovená třicetidenní doba k vycestování je nepřiměřeně krátká, a to zejména vzhledem k jejím osobním poměrům, délce jejího pobytu na území ČR a vážné nemoci jejího manžela. Těmito skutečnostmi se ovšem správní orgány ani městský soud nezabývaly a vyšly pouze z toho, že stanovená doba k vycestování nevybočuje ze zákonného limitu 7 až 60 dní. Ve lhůtě 30 dnů si ovšem dle stěžovatelky nelze představit, že by si mohla obstarat a vyřídit veškeré nezbytné záležitosti před vycestováním z ČR. Z uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření podotkl, že je přezkoumáváno rozhodnutí o stanovení nové doby k vycestování, které již bylo stěžovatelce uloženo v rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4. 5. 2010, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je v dále uvedeném rozsahu důvodná.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutím ze dne 4. 5. 2010, č. j. CPPH-8339/ČJ-2010- 004003, bylo stěžovatelce dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 5. 2010. Dne 27. 10. 2011 stěžovatelka požádala o vydání nového rozhodnutí, kterým by jí byla stanovena nová doba k vycestování určená původně rozhodnutím o správním vyhoštění. Rozhodnutím ze dne 28. 11. 2011, č. j. KRPA-71074/ČJ-2011-000022, stanovil správní orgán I. stupně novou dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání stěžovatelky žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2012, č. j. CPR-1196-2/ČJ-2012-9CPR-V238, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Stěžovatelka následně napadla rozhodnutí

žalovaného o odvolání správní žalobou, na jejímž základě Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 1. 2015, č. j. 3 A 74/2012 - 49, předmětné rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že pokud je rozhodnutí o novém stanovení doby k vycestování přijímáno s větším časovým odstupem od původního rozhodnutí o správním vyhoštění, musí se správní orgány znovu důkladně zabývat mj. otázkou, zda by důsledkem tohoto rozhodnutí nebyl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, což správní orgány v dané věci, dle názoru městského soudu, v dostatečné míře neučinily a vycházely přitom z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. V návaznosti na tento rozsudek žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 3. 2015, č. j. CPR-1196-14/ČJ-2012-9CPR-V238, přistoupil ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Správní orgán I. stupně stanovil rozhodnutím ze dne 4. 9. 2015, č. j. KRPA-71074-81/ČJ-2011-000022, stěžovatelce novou dobu k vycestování z území do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž stěžovatelka podala i proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 1. 2016, č. j. CPR-36979-2/ČJ-2015-930310-V238, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. O přezkumu rozhodnutí žalovaného o odvolání následně rozhodoval městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem, který stěžovatelka napadla nyní posuzovanou kasační stížností.

Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V obecné rovině lze souhlasit se stěžovatelkou, že neposouzení žalobních námitek má za následek nepřezkoumatelnost rozsudku (v podrobnostech lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Městský soud se jednotlivými žalobními námitkami zabýval. Správně vyšel z toho, že přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky je i v daném případě třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců) a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45).

pokračování

Městský soud měl za to, že správní orgány v daném případě této své povinnosti dostály, neboť se dostatečně zabývaly otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky z hlediska výše uvedených kritérií a hodnotily povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatelky na území České republiky, dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů, její rodinnou situaci a zdravotní stav, okamžik založení rodinného života a s tím související skutečnosti, počet dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život stěžovatelky narušen, resp. rozsah vazeb na hostitelský stát. Mimo jiné městský soud i správní orgány přihlížely k tomu, že stěžovatelka žije na území České republiky ve společné domácnosti se svým manželem, přičemž její zletilý syn žije ve Francii. Další rodinní příslušníci či osoby, k nimž by měla stěžovatelka vyživovací povinnost, se na území ČR nenacházejí. Slečna T. H. T. D., nar. X, kterou stěžovatelka označovala za svou adoptivní dceru, nebyla stěžovatelkou osvojena, přičemž se již jedná o osobu zletilou a plně soběstačnou, nejde tedy o vztah rodinný či obdobný. Stěžovatelka neoprávněně pobývala na území ČR ode dne 21. 6. 2003 do 3. 5. 2010. Správní orgány rovněž zkoumaly míru sociální integrace stěžovatelky v ČR a měly povědomí i o míře integrace zbylých členů její rodiny, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatelky s protichůdným veřejným zájmem na jejím vyhoštění a dospěly přitom k závěru, že k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky bezesporu dochází, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným okolnostem legitimní a přiměřený. Správní orgány i městský soud uzavřely, že stěžovatelkou vytvořené rodinné vazby nemohou převážet nad zásadním a dlouhodobým porušováním pravidel pobytového režimu, kterého se stěžovatelka dopustila, proto veřejný zájem na jejím vyhoštění převážil nad ochranou jejího soukromého a rodinného života.

Tento závěr městského soudu by byl plně přezkoumatelný, pokud by se městský soud v rámci této úvahy také dostatečně zabýval tvrzeným vážným zdravotním stavem manžela stěžovatelky (viz zejména bod 4 výše uvedených kritérií), což ovšem neučinil. Je pravdou, že stěžovatelka v žalobě výslovně zdůraznila vážné onemocnění manžela stěžovatelky a to, že dle jejího tvrzení potřebuje ošetřování jinou osobou, pouze v souvislosti s námitkou nepřiměřenosti stanové doby k vycestování, nicméně je zřejmé, že toto její tvrzení je relevantní i v souvislosti s žalobními námitkami týkajícími se nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečného posouzení, zda by žalobou napadené rozhodnutí nebylo nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života.

Správní orgány v daném ohledu vycházely z toho, že ve správním řízení nebylo nijak doloženo, že by zdravotní stav manžela stěžovatelky vyžadoval každodenní péči stěžovatelky. Z výpovědí stěžovatelky i jejího manžela ve správním řízení správní orgány dovodily, že se manžel stěžovatelky léčí pouze ambulantně v souvislosti se srdečním onemocněním a že jeho stav je stabilizovaný a tudíž nevyžaduje celodenní péči. Pokud by tomu bylo jinak, jistě by takovou skutečnost stěžovatelka doložila lékařskou zprávou, což se ve správním řízení nestalo (viz strana 5 rozhodnutí žalovaného).

V žalobě ovšem již stěžovatelka odkázala na přiložené lékařské zprávy, přičemž doložila v první řadě lékařskou zprávu ze dne 23. 9. 2015, kterou vyhotovil kardiolog MUDr. J. H., v níž se uvádí, že manžel stěžovatelky je po náročné operaci srdce pro vícečetné postižení věnčitých tepen, a po komplikované operaci hrtnu při závažném nádorovém onemocnění, jehož léčba pokračuje i po operaci a navíc trpí dalšími chorobami (cukrovka, porucha metabolismu lipidů, arteriosklerotické postižení bérceových tepen obou dolních končetin), je limitován v běžném každodenním životě bolestmi dolních končetin i

pohybovou dušností, a proto potřebuje pomoc druhé osoby při ošetřování, přípravě každodenní dietní stravy a doprovod k častým návštěvám zdravotnických zařízení. Dále jde o vyjádření praktického lékaře MUDr. P. H. ze dne 21. 9. 2015, podle něhož je manžel stěžovatelky závažně nemocný a potřebuje ošetřování druhou osobou.

Městský soud pochybil, jestliže uvedené lékařské zprávy, resp. vyjádření, zejména pak zcela konkrétní lékařskou zprávu MUDr. J. H. neprovedl k důkazu během jednání dne 24. 3. 2016, jak vyplývá z protokolu z tohoto jednání, a že se tudíž ani ve svém rozsudku k těmto listinným důkazům ani ke skutečnostem z nich vyplývajícím nevyjádřil. Ohledně zdravotního stavu manžela stěžovatelky městský soud vyslovil pouze souhlas s posouzením této otázky správními orgány, zopakoval část jejich argumentace a toliko dodal, že pokud by zdravotní stav manžela stěžovatelky byl natolik vážný, jak tvrdí, a byl by odkázán na pomoc jiné osoby, těžko by mu umožnil pokračovat v ČR v podnikání, což měl manžel stěžovatelky označit za hlavní důvod, proč nemůže stěžovatelku následovat do Vietnamu.

Tuto úvahu městského soudu považuje Nejvyšší správní soud ve světle výše uvedeného za nedostatečnou, a to i přesto, že svůj podíl na tom, že uvedená otázka zdravotního stavu manžela stěžovatelky nebyla dosud dostatečně posouzena, má i sama stěžovatelka, resp. její právní zástupce, neboť zmiňované lékařské zprávy nepředložili již v průběhu správního řízení, ač tak vzhledem k datu jejich vystavení zřejmě učinit mohli, v žalobě nezdůraznili, že uvedené listiny navrhuje k provedení důkazu před městským soudem a dokonce ani během jednání jejich provedení soudem nenavrhli, a naopak dle protokolu z tohoto jednání zástupce stěžovatelky výslovně uvedl, že návrhy na doplnění dokazování nad rámec správního spisu nemá. Žaloba také výslovně nezdůrazňuje, že by měl být manžel stěžovatelky odkázán na péči stěžovatelky také z toho důvodu, že trpí rakovinou hrtanu v pokročilém stádiu, jak stěžovatelka konkrétně uvedla až v kasační stížnosti.

S tvrzením, že vedle kardiovaskulárních onemocnění, která správní orgány braly v potaz, trpí manžel stěžovatelky také právě uvedenou závažnou chorobou, by ovšem byl městský soud konfrontován, pokud by provedl listinné důkazy, které stěžovatelka přiložila k žalobě a na něž v žalobě odkázala. Jakkoli tedy stěžovatelka provedení těchto důkazů výslovně nenavrhla, měl být právě uvedený postup stěžovatelky, jakož i relevance takto předložených důkazů pro posouzení rozhodných a stěžovatelkou v žalobě namítaných otázek v této věci dostatečným důvodem pro to, aby městský soud v souladu s § 77 s. ř. s. uvedené listiny během jednání provedl k důkazu a následně je pečlivě vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu s důkazy provedenými ve správním řízení a vyšel tedy ze skutkového stavu takto v řízení před soudem doplněného, neboť je zřejmé, že pokud by bylo prokázáno, že manžel stěžovatelky je skutečně odkázán na každodenní péči stěžovatelky nejen v důsledku toho, že trpí kardiovaskulárními chorobami, ale především v důsledku pokročilého stádia rakoviny hrtanu, mohla by mít tato skutečnost podstatný vliv na posouzení otázky, zda je vyhoštění stěžovatelky přiměřeným zásahem do jejího osobního a rodinného života, a případně též na posouzení otázky, zda je lhůta 30 dnů stanovená k jejímu vycestování přiměřená.

V uvedeném rozsahu tedy shledal Nejvyšší správní soud námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. důvodnou. Vzhledem k této vadě řízení se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami, neboť je zřejmé, že v dalším řízení bude třeba, aby městský soud

pokračování

nařídil nové jednání ve věci a v jeho rámci nejprve nejen odstranil vytýkané vady, a tedy provedl dokazování zmiňovanými lékařskými zprávami, ale aby také vzhledem k tomu, že již uplynula značná doba od jejich vyhotovení, dalším vhodným dokazováním zjistil aktuální zdravotní stav manžela stěžovatelky, a teprve po té, při důkladném zohlednění takto nově zjištěných skutečností, znovu posoudil žalobní námitky stěžovatelky.

IV. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Městský soud v Praze v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. května 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu